

І смерть змаліла перед нею,
А їй всього — сімнадцять літ.
Два білі банти — мов лілеї,
І чорні брови урозліт.

Щось говорила, щось питала,
Сиділа мовчки край стола.
У вазі квіти поміняла,
Всміхнулась, встала і пішла.

Вони зустрілись на порозі —
Не розійтись, не обійти.
Спинилась смерть на півдорозі
І владно мовила: «Пусти!»

Там, за дівочими плечима, —
Ах, рано час його прийшов! —
Хлопчак із синіми очима,
А тут — оця чудна любов.

Смерть сентиментів не любила,
Смерть прошовхнулась, увійшла.
І він востаннє мовив: «Мила», —
На квіти глянув край стола —

І все. І хлопця схоронили
Вся школа, все його село.
Смерть виглядала з-за могили,
Торжествувала хижо й зло.

Та враз поглянула у вічі
Дівчати — й жах її пройняв:

Хлопчак у тих очах стояв
І сяяла любов крізь відчай.

І смерть замліла перед нею,
А їй — всього сімнадцять літ.
Дівчисько... Банти — мов лілеї,
І чорні брови урозліт.
